

ségeit tárja föl. A névanyaggal kapcsolatos tudnivalókat két fejezetben tárgyalja. Egyrészt a személynevek, másrészt a dűlőnevek és az egyes helynévtípusok legfőbb jellemzőit dolgozza föl. Röviden kitér a lokalizálás kérdésére, és a fölhasználás során jelentkező buktatókról is ejt néhány szót.

KÁROLYI MARGIT

JUDÁK MARGIT: Egyházi anyakönyvek mikrofilmmásolatai, Budapest, 1977. 192 p.

Újabbkori személyneveinknek legkiválóbb forrásai az anyakönyvek. Valamennyi Magyarországon föllelhető egyházi anyakönyvről mikrofilmmásolat készült a közelmúltban a Magyar Országos Levéltárban egészen az állami anyakönyvezés bevezetéséig, 1895. október 1-ig. Ezeknek a a fölvételeknek az állagjegyzéke ez a kéziratként megjelentetett nagyszzerű összeállítás.

A bevezetés (5–6) tájékoztat bennünket a fotózás körülményeiről, az állagcsoport teljességéről, az állagjegyzék fölosztásáról és használatáról. Ezt a részt a lelőhelyek rövidítésjegyzéke (7) követi.

A könyv fő része (9–108) egyházanként, azokon belül pedig egyházmegyénként sorolja föl betűrendben az egyes egyházközségeket (plébániákat, hitközségeket stb.). Megadja az őrzött állagok kezdetének és befejezésének évszámát (ez utóbbi általában 1895), a a készített fölvételeknek a számát, vagyis hozzávetőleges terjedelmet (legtöbbször két lap szerepel egy fölvételen). A kezdőévszám természetesen egybeesik az anyakönyvezés kezdetével, illetőleg a fennmaradt anyakönyvek első évszámával. A fölvételek száma általában ezer körül van, de nem ritka a húsz-harmincezer fölvétel sem egy-egy plébániáról vagy egyházközségről.

A jól használható helynévmutató (109–81) az 1895-ös és az 1975-ös helységnévtár adatainak egybehangolásával készült. Mindegyik helynél utalást találunk arra, hogy milyen vallású anyakönyveket találunk a jelzett lapon.

A törzsszámmutató (183–6) elsősorban a levéltár dolgozóinak a munkáját könnyíti. Kutatói szempontból talán jobb lett volna az adattári részben a raktári számokat megadni. Orosz és német nyelvi összefoglalás zárja le a munkát.

HAJDÚ MIHÁLY